

LISA GRAY

BEZE
STOPY

JESSICA SHAW VYŠETŘUJE
SVŮJ PRVNÍ PŘÍPAD

THRILLER

The background of the book cover features a photograph of several palm trees against a cloudy, overcast sky. The trees are in the foreground, and their fronds are slightly blurred, suggesting a breeze. The overall color palette is muted, with greys, blues, and greens.

BEZE
STOPY

Copyright © Lisa Gray 2019

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Světlík, 2021

Cover © Karolína Zacklová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0938-0 (pdf)

LISA GRAY
BEZE
STOPY

JESSICA SHAWOVÁ VYŠETŘUJE
SVŮJ PRVNÍ PŘÍPAD

VENDETA

Mámě, která ve mě vždycky věřila

PROLOG

Zaparkuju auto o čtyři ulice dál a zbytek dojdu pešky. Dům se nachází příhodně na konci ulice, skrytý ve stínu a mimo dosah slídivých pohledů.

Už se setmělo, ale já vím, že v denním světle mají posuvné dřevěné dveře barvu zaschlého bahna a že je už léta nikdo nepřetřel. Alespoň ne od té doby, co se sem nastěhovala. Překvapuje mě, že z verandy někdo smetl spadané listí a není na ní nic kromě kovového kýble stojícího vedle vchodových dveří. Z kýble trčí dva páry venkovních bot – jeden pro dospělého, jeden pro batole.

Projdu kolem cedule zabodnuté uprostřed zarostlého trávníku. Stojí na ní varování, že dům chrání zbraň značky Smith & Wesson. Ve tmě se tomu tiše zasměju.

Pistole jí dnes večer nebude nic platná.

Potichu dojdu ke schodům na verandu a upozoruju, že ve velkém předním okně jsou zatažené závěsy. Z malé škvíry v místech, kde látka úplně nepřiléhá, uniká mihotavá žlutá zář. Když přistoupím ke vchodovým dveřím, slyším, že za nimi tiše hraje hudba. Je pozdě, ale vím, že ještě nespí. Napřáhnu ruku v rukavici a zaklepu na dveře. Měkká kůže tlumí klepání.

Otevře dveře a já musím uznat, že ve světle svíček, které hoří uvnitř, vypadá nádherně. Hudba zesílila. Pouští si jednu z těch depresivních kapel ze Seattlu, dneska ji poslouchají všichni. Má skelný pohled, jako by byla opilá nebo sjetá. Chvilku se na mě zmateně dívá.

„Říkala jsem si, kdy se tu objevíš,“ poznamená po chvíli. „No tak pojď dál.“

Jdu za ní do obýváku. Ptá se mě, co chci k pití. Neodpovím. Ona stejně přistoupí k servírovacímu stolku a naleje mi sklenici červeného. Sama si doleje do sklenice na konferenčním stolku. Sklenka stojí na otrhaném papírovém podtácku z místního baru. Mám dojem, že ten večer to není její první láhev.

„Hele,“ zeptá se. „Na co ty rukavice? To je venku taková zima?“
Stále nic neříkám.

Podává mi sklenici, ale já se ani nehnu.

„Jak je libo,“ pokrčí rameny.

Když se otočí, aby odložila sklenici na stůl vedle své, praštlím ji vši silou do obličeje. Omráčená upustí sklenici. Rudá tekutina se vpije do krémově bílého koberce. Vrávorá a z nosu se jí řine krev. Zasadím jí další ránu. Tentokrát se svalí k zemi.

Zakleknou jí na hrud s nožem v ruce. Cítím, jak se mi zrychluje dech. Ruce se mi ale netřesou a podříznu ji čistě a přesně. Krev se na koberci mísí s merlotem. Je mi jasné, že do několika minut vykrvácí a bude hotovo.

Zaskočí mě ale zuřivost, která se mě zmocní. Dívám se, jak z ní pomalu vytéká život, a krev mi při tom zběsile tepe v žilách. Zdvihnu ruku s nožem nad hlavu a zanořím jí ostří hluboko do srdce. A pak znovu a znovu, dokud zuřivost neopadne a já se na ni nezhroutím vyčerpáním. Poté se mi v útrokách rozlije nový pocit a trvá pár vteřin, než mi dojde, co to je.

Nadšení.

Je to moje první oběť, ale už v tom okamžiku mi dojde, že nebude poslední. Vstanu a zasunu si nůž do kapsy u kalhot.

Zamířím do předsíně a pod schody poslouchám, jestli z pokojů nahoře neuslyším nějaký pohyb. Neslyším však nic.

Vrátím se do obýváku. Hudba pořád hraje. Plameny svíček vrhají na stěny podivné stíny. Přejdou ke krémově bílé kožené pohovce. Pohlédnu na mrtvé tělo ležící na zemi a usměju se.

Pak se posadím. A čekám.

JESSICA

Jessica Shawová zírala na tváře před sebou a myslela na to, že většina z nich je pravděpodobně mrtvá. Naklonila se, aby na fotky lépe viděla, a zamžourala do odpoledního kalifornského slunce, které dopadalo skrze okna na obrazovku macbooku. Zaregistrovala pohřešovanou mámu, která za bílého dne zmizela z vlastního domu. Chlapík středního věku odešel ráno do práce, ale do kanceláře nikdy nedorazil. Náctiletá holka se nevrátila ze školy. Tisíce podobných tragických osudů lidí, kteří zjevně zmizeli beze stopy.

Byli mrtví nebo nechtěli, aby je někdo našel.

Většina pohřešovaných dospělých podle Jessiky spadala do těchto dvou jasně oddělených kategorií, jako když se hráč v kasinu v Las Vegas rozhoduje, jestli svoji hromádku žetonů vsadí na černou, nebo červenou.

Když červená, budou nejspíš po smrti. Když černá, možná se někdy vrátí. Jessica pracovala sedmým rokem jako soukromý detektiv, pět let v New Yorku a poslední dva roky na cestách,

a obvykle už od začátku věděla, kterou z těchto dvou možností má zrovna před sebou.

Jessica v duchu třídila tváře na obrazovce na černé a červené, když ji z myšlenek probral hlas servírky. Okamžitě zavřela laptop. Rychlé občerstvení nebylo zrovna ideálním místem pro tenhle typ práce, ale Jessica považovala obchodní centra, motelové pokoje, občerstvení u benzínky – sakra jakékoliv místo se slušnou wi-fi – za svoji kancelář. Měla díky tomu pocit, že opravdu pracuje a ne jenom utíká.

Dneska si zřídila pracovnu v bistru v Simi Valley, což bylo středně velké příjemné městečko v jihovýchodním cípu Ventura County. Do centra Los Angeles to odsud bylo třicet mil a městečko proslulo hlavně díky soudu s policajty, kteří ve dvaadevadesátém zbili Rodneyho Kinga, a také tím, že zde byl o dvanáct let později pohřben Ronald Reagan.

Jessica ještě netušila, že právě tady se jí má navždy změnit život.

V tomhle konkrétním bistru ještě nikdy předtím nebyla, ale podobných podniků navštívila už miliony. Laciné místo pro ty, kteří nic víc neočekávali. Barové stoličky před ulepeným pultem. Den staré koblihy vystavené ve skleněné vitrině poseté dychtivými otisky prstů. Servírky v bleděmodrých zástěrách dolévající kávu s nuceným úsměvem.

Jedna ze servírek se nad ní teď skláněla. „Co si dáte?“ Servírka netrpělivě poklepala rudým akrylovým nehtem na zápisník, jako kdyby měla na práci důležitější věci.

Jessica se už stačila podívat na menu plné ručně kreslených obrázků pizzy a burgerů, zalité v omyvatelné plastové folii, ale pouze zběžně, aby zjistila heslo na wi-fi. Při druhém pohledu si všimla zaschlé skvrny od vejce zakrývající nabídku předkrmů. Tolik k omyvatelnosti. Byl to pozdní oběd, protože Jessica většinu dne strávila balením, aby se mohla zase vydat na cestu. Tentokrát možná do Los Angeles. Nebo do San Franciska. Nebo

San Diega. Objednala si sýrové toasty s černou kávou a doufala, že je mají v nabídce, přestože nejsou na obrázku. Nechtěla servírku zdržovat dalším rozmyšlením. Tohle nebyl Ritz, ale Donnyho bufet.

„Toasty budou během pěti minut,“ oznámila jí servírka. „Kafe vám donesu hned.“

Jessica opět otevřela laptop a přes okraj obrazovky pozorovala servírku, zatímco ta vařila kávu. Byla to přibližně čtyřicetiletá obarvená zrzka jménem Nancy, soudě podle nakřivo připnuté plastové jmenovky, která jí nejspíš schválně ukazovala na dmoucí se poprsí. Nancyina prsa vypadala jako pravá, přestože Hollywood, známý svými plastickými chirurgy, byl hned za rohem. I tak působila Nancy jako z porna, jako by se snažila uniknout z o číslo menší uniformy.

Jessica obrátila pozornost k laptopu, zastrčila si uvolněný pramen blond vlasů za ucho a zkontrolovala e-mail. V doručené poště od rána nic nepřišlo.

Žádný zoufalý rodič, žádný vystrašený manžel či manželka neprosili o pomoc s hledáním pohřešované milované osoby. Žádný podezřívavý šéf nechtěl dát sledovat jednoho ze svých zaměstnanců. Dokonce po ní ani nikdo nechtěl, aby dělala návnadu, což obvykle spočívalo v tom, že sváděla muže v hotelových barech a pak o tom referovala rozrušeným manželkám, které následně měly důkaz, že si opravdu vzaly záletnického kreténa.

Tyhle nabídky většinou odmítala, pokud nebyla opravdu na mizině. A to Jessica už dlouho nebyla. Od chvíle, kdy jí vyplatili pojistku a kdy prodala dům, byla za vodou. Většinou teď podobným klientkám radila, ať své těžce vydělané peníze raději investují do dobrého rozvodového právníka.

Zatím Jessice nic nepomohlo v rozhodování, kam dál, a tak znovu pročítala seznam pohřešovaných osob a přikusovala k tomu sýrový toast, který jí Nancy mezitím donesla. Znuděně přemítala, jestli si má objednat okoralou koblihu ve vitríně, když

vtom něco tlumeně cinklo a na obrazovce vyskočilo upozornění na mimořádnou zprávu. Titulek byl krátký a věcný. Jessica se ztěžka opřela o vinylové opěradlo boxu a vzdychla. Jakékoliv pomýšlení na zákusek bylo to tam.

Obrátila se k Nancy. „Támhleto už můžete sundat.“

Servírka vzhlédla zpoza pultu, kde právě sypala do kasy drobné. „Pardon – říkala jste něco?“

Jessica pokývla směrem k plakátu přilepenému na zdi za servírkou. Horní okraj zabíralo slovo *POHŘEŠOVANÁ* vyvedené velkými rudými kapitálkami. Níže bylo menším černým písmem napsáno: „Neviděli jste tuto osobu?“ Plakát byl vytištěn na kvalitním, lesklém papíře. Stejně jako všechny ostatní, které Jessica během posledních pár dní vídala vyvěšené v barech a restauracích, vystavené ve výlohách obchodů nebo přilepené na pouličních lampách.

Na barevné fotografii bylo vidět mladou Asiatku s ebenově černými vlasy, které se leskly jako mokrý asfalt, a podobně černočernýma očima. Neusmívala se a vypadalo to, jako kdyby byla na fotografa naštvaná.

Dvaadvacetiletou vysokoškolačku Amy Ongovou nahlásila jako nezvěstnou její spolubydlící poté, co se Amy v sobotu v noci nevrátila z rande. Mladá, krásná a chytrá: tahle svatá trojice zaručila, že její fotografie byla za posledních několik dní k vidění na každém televizním kanálu a v každých novinách v Los Angeles a okolí. Na rozdíl od průměrně hezkých holek z chudších čtvrtí, které novinám stály sotva za zmínku.

Jessica zopakovala svou poznámku: „Támhleto už můžete sundat.“

„Oni ji už našli?“ Nancy nadějně povytáhla namalovaná obočí, kam až jí to botox dovolil. „Vsadím se, že byla celou dobu s nějakým klukem a vybil se jí telefon. Tohle já znám – mám stejně starou dceru.“

„Je mrtvá.“

Nadějný výraz pod vrstvou make-upu zmizel.

Jessica pokračovala. „Ještě oficiálně nepotvrdili její totožnost, ale vypadá to na Amy Ongovou. Ve zprávách se píše, že to policie vyšetřuje jako vraždu.“

Nancy si zakryla dlaní ústa a podmalované oči se jí rozšířily. „Jako vraždu? Pane na nebi. Chudák holka.“ Pak smutně potřásla hlavou a otočila se. Začala odstraňovat z plakátu izolepu, přičemž si dávala pozor, aby si neponičila rudé akrylové nehty.

Buď jsou mrtví, nebo nechtějí, aby je někdo našel.

Amy Ongová teď patřila do první kategorie. Měla před sebou velice slibnou budoucnost a v jediném okamžiku bylo všechno pryč. Jessica už předtím přemýšlela, jestli pro ni z toho zmizení náhodou nekouká nějaká práce, ale tady už hledání ustalo na mrtvém bodě. Doslova. Stejně měla radši případy, kde stopy už vychladly, jako pivo, které si na pár dní odpočalo v ledničce, kdežto tenhle případ se stačil dostat sotva na pokojovou teplotu.

Bylo načase jít. Buď si hodí korunou – když padne panna, pojede na sever, když orel, tak na jih –, nebo si vybere na stránkách pár pohřešovaných osob a zajede do města nabídnout své služby.

Jessica mávla na Nancy, aby jí dolila kafe, načež pokračovala v prohlížení fotek a čekala, jestli ji některá z nich zaujme. Jako nezadaný chlap, který se nadržene proklikává seznamkami s nadějí, že uloví někoho na páteční noc.

Janine Solomonová. Sedmnáct. Běloška. Žena. Pohřešovaná dva měsíce. Naposledy viděna v Albany ve státě New York.

Jessica se za žádnou cenu nehodlala vrátit do New Yorku. Skrolovala dál.

John Preston. Devětapadesát. Běloch. Muž. Pohřešovaný šest týdnů. Naposledy viděn v Richmondu ve státě Virginia.

To je moc daleko. Další. Skrolovala dál.

Shondra Williams. Devětatřicet. Černoška. Žena. Pohřešovaná osmnáct měsíců. Naposledy viděna v Coolidge v Arizoně.

To by mohlo stát za zkoušku.

Jessica opět zkontrolovala e-mail. V doručené poště měla jednu novou zprávu. V předmětu stálo: „Váš další případ?“ Odesílatelem byl „John Doe“.

Když Jessica otevírala zprávu, čekala nabídku od potenciálního klienta s popisem případu, kterého by se měla ujmout. Místo toho se objevil jen odkaz na webovou stránku. Jessica byla s otevíráním odkazů nebo příloh od neznámých odesílatelů opatrná, ale podle adresy poznala, že odkaz směřuje na známé stránky se seznamy pohřešovaných osob.

Klikla na odkaz.

Otevřela se stránka s fotkou pohřešované holčičky, asi dvouleté. Měla špinavě hnědé vlasy a velké modré oči. Ušmudlanými tlustými prstíky k sobě tiskla barbínu.

Jessica okamžitě ucítila, jak se jí rozhořely tváře, jako kdyby ji najednou zavřeli do solárka s novými žárovkami.

To nemohla být pravda.

Podívala se znova na fotografii.

No to mě...

Kafe, které právě usrkla, jí zhořklo v ústech. Cinkání příborů od vedlejšího stolu jí najednou připadalo až příliš hlasité. Z pachu smažené cibule, který k ní doléhal z kuchyně vzadu, se jí chtělo zvracet na desku stolu z omyvatelného lamina.

Buď jsou mrtví, nebo nechtějí, aby je někdo našel.

Jessica Shawová si uvědomila, že existuje ještě jedna kategorie, která jí nikdy nepřišla na mysl.

Ti, kteří se ztratili a sami o tom nevědí.

AMY

Amy Ongová jemně přejela prsty po oblečení ve skříni a rozhodovala se, co si vezme na sebe. Vytáhla červené saténové šaty, přiměřila si je a pozorovala svůj obraz ve velkém zrcadle na vnitřní straně dveří od skříně.

Ty šaty dostala od rodičů. Máma s tátou chtěli, aby Amy měla něco na slavnostní večeři, kterou uspořádali, když se dostala na trestní právo na Kalifornské státní univerzitě v Los Angeles poté, co získala dvě vytoužená stipendia. Amy byla nejstarší ze tří sester z chudé čínské dělnické rodiny a jako první z rodiny se dostala na univerzitu. Z jejího úspěchu se radovalo celé příbuzenstvo, ale nikoho to nepřekvapovalo. Amy byla vždycky chytrá. Hodná holka.

Při vzpomínce na rodinu v Ohio zaplavila Amy vlna smutku. Potřásla hlavou, jako kdyby tím pohybem mohla nepříjemný pocit setřást. Vrátila se k výběru šatů. Saténové šaty nevypadaly příliš vyzývavě. Sukně sahala pod kolena a výstřih neukazoval téměř nic. Lesklá červená látka dokonale kontrastovala

s Amyinou světlou pletí a dlouhými černými vlasy. Pro rande jako dělané. Byla sobota večer a Amy se chystala do trendy hollywoodského baru. Měla tam schůzku s jedním mužem a chtěla, aby to vypadalo, že si dala záležet.

Vrátila šaty zpátky do skříně mezi dva svetry.

Ale ne zas *tak moc*.

„Nechoď tam,“ ozvalo se za ní.

Amy leknutím poskočila. Otočila se a uviděla svoji spolubydlící Kasey Taylorovou. Seděla na kraji jedné ze dvou postelí, které zabíraly většinu jejich malé ložnice. Nervózně tahala za uvolněnou nitku přehozu. Kasey si vždycky s něčím hrála, když měla strach.

„Kristepane.“ Amy se smála. Tiskla si dlaň k hrudi, ve které jí pod roztřesenými prsty divoce bušilo srdce. „Vůbec jsem tě neslyšela přijít. Málem jsi mě vyděsila k smrti.“

Kasey se nesmála. Pozorovala Amy s ustaraným výrazem. „Ještě to můžeš zrušit.“

Kasey byla pěkná blondýna, typ holka odvedle, studovala divadlo a tanec a zahrála si už v několika reklamách na známou značku tampónů. Amy věděla, že nejlepší kamarádka svoje obavy nehraje.

Otočila se zas ke skříně. „Nemůžu.“

„Ale to víš, že můžeš,“ namítla Kasey. „Stačí mu zavolat nebo poslat esemesku. Já nevím, něco jako ‚Sorry, dneska večer nepřijdu. A příště taky ne. Jo a nevolej mi, trapáku.‘“

„Nemám na něj číslo.“

„Tak se na něj vykašli.“

„To nejde.“

Amy vytáhla těsné modré džínsy a bílé tílko a hodila je na postel. Pak se sehnula a vylovila ze dna skříně zlaté páskové sandály. Shodila na zem župan, nasoukala se do džínsů, přetáhla si přes hlavu tílko a prsty si pročísla vlasy. Když si sedla na postel, aby si nazula boty, cítila na sobě Kaseyin pohled.

Nakonec kamarádka promluvila. „Hele, za pár týdnů budu točit další reklamu. Na psí konzervy. Mohla –“

„Ne,“ odsekla Amy a ihned zalitovala, že na svoji nejlepší přítelkyni tak vyjela. „Vážím si toho, o co se snažíš, zlato, ale prostě ne.“ Trochu se natočila. „Jak vypadám?“

„Úžasné,“ pronesla Kasey zachmuřeně.

Amy vzala z prádelníku lahvičku parfému Chanel Chance, kterou měly s Kasey napůl, a nastříkala si voňavku na krk a zápěstí. Vypojila telefon z nabíječky vedle parfému a přihodila ho do koženkové kabelky k peněžence, řidičáku, hřebenu, taštičce s líčidly, mentolkám, klíčům od auta a jednomu kondomu.

„Počkej,“ zarazila ji Kasey. Otevřela spodní šuplík prádelníku, prohrabala se podprsenkami a kalhotkami, až nakonec vytáhla pepřák. „Aspoň si s sebou vezmi tohle.“

Amy jí ukázala naditou kabelku. „Už nemám místo.“ Spěšně Kasey objala. „Neboj – nic se mi nestane. Nikdy se mi nic nestalo. Nečekej na mě.“

Odešla z ložnice dříve, než ji Kasey mohla přemluvit.

Večerní vzduch byl ještě teplý, ale když Amy sešla po schodišti obytného komplexu na ulici, vyskákala jí na pažích husí kůže. Slunce rychle zapadalo za obzor a jasné denní světlo vystřídal soumrak bez hvězd.

Když přecházela přes parkoviště pro studenty ke svému starému, otlučenému Mini, klapot jejích podpatků se hlasitě rozléhal. Nastoupila, otočila klíčkem v zapalování a modlila se, aby se jí podařilo nastartovat napoprvé. Už tak měla zpoždění a brát si taxíka do Hollywoodu nepřipadalo v úvahu. Motor chvíli chrchlal a chrochtal, nakonec se ale chytl, zarachotil a Amy s úlevou vydechla. Rádio se probralo k životu a spustilo tklivou písničku o ztracené lásce, kterou hráli na Amyině oblíbené country stanici. Nervozitou sevřené břicho jí trochu povolilo. Hodiny na palubní desce zeleně zářily. Přijede nejspíš o pár minut později, ale Amy věděla, že on na ni počká.

Otřásla se. Uvažovala, že by si dneska dala pár skleniček vína na uklidněnou. Věděla ale, že by to nestálo za to riziko.

Do auta pronikalo žlutohnědé světlo nedaleké pouliční lampy a Amy zachytila ve zpětném zrcátku pohled smutných očí. Povzdychla si. Už vůbec nevěděla, co je ta holka, co na ni kouká, zač. Uvolnila ruční brzdu a pomalu vyjela z parkovacího místa.

Amy Ongová.

Chytrá holka.

Hodná holka.

Kdyby jen tušili.

JESSICA

Záznam na stránce Lost Angelenos neposkytoval mnoho informací kromě těch základních. Holčička na fotce se jmenovala Alicia Lavelleová a v době zmizení jí byly tři roky. Naposledy byla viděna jednoho podzimního dne, když šly s matkou do obchodu a na poštu, a pak už nic. Oficiálně byla prohlášena za pohřešovanou až ráno poté, co se u nich doma událo něco, co záznam popisoval pouze jako „závažný incident“.

To bylo před pětadvaceti lety.

Za ta léta se neobjevily žádné konkrétní stopy, které by vedly k dívčinu nalezení. Jessica si ještě jednou pročetla záznam. Pak si pozorně prohlížela fotku holčičky, dokud se jí její rysy nevyryly do paměti. Ale vlastně to nebylo zapotřebí. Tu tvář totiž znala dost dobře. Byla to její vlastní.

Jessica viděla ve starých rodinných albch hodně svých fotek, takže věděla, jak v tom věku vypadala. Tenhle snímek ale nikdy předtím neviděla.

Nařukala stručnou odpověď na e-mail.

Kdo jste? Znáám vás?

Odeslala zprávu a čekala. Po pár vteřinách přišel nový e-mail. Automaticky generované oznámení, že zpráva nemohla být doručena. Jessica zaklapla laptop.

Zastrčila pod šálek desetidolarovou bankovku, laptop uklidila do obrovské tašky přes rameno a vysoukala se z boxu. Když se postavila, nohy se jí podlomily, jako kdyby jí někdo říznul kafe štědrnou dávkou alkoholu. Ignorovala odměřené pohledy, kterými ji častovala Nancy, a dopotácěla se k východu.

Venku na parkovišti se teplota vyšplhala ke třicítce a Jessica cítila rozpálený asfalt i přes podrážky tenisek. I pod tenkým bavlněným tričkem jí zvlhlo podpaží. Otřela si zpocené ruce o šedé úzké džínsy a zamířila k černému Chevroletu Silverado, který čekal ve stínu vzrostlého dubu. Na krytou korbou auta se vešly dva středně velké kufry a banánovka se zbytkem jejích věcí. Celý její majetek se vešel na korbou auta.

Jessica zamířila k výjezdu z parkoviště a zadala do GPSky písmena a číslice. Tentokrát nepojede napříč státy, nebude trávit dlouhé dny a ještě delší noci na nekonečných dálnicích, které vypadají všude stejně. Nemusí si házet korunou, aby se rozhodla, kterým směrem se má vydat. Měla namířeno do severovýchodní čtvrti Los Angeles vzdálené asi čtyřicet mil. Záleží na provozu, ale cesta by jí neměla zabrat víc než hodinu.

Zabočila na East Los Angeles Avenue a projela kolem nákupních center, rychlých občerstvení a banky Wells Fargo. Z jednoho plakátu připevněného ke stromu plastovými stahovacími páskami na ni opět vrhla nevraživý pohled Amy Ongová. Jessica prudce zahrnula doprava na First Street a zamířila podle ukazatelů na dálnici 118.

Úhledné bungalovy Simi Valley s udržovanými trávníky a dvojími garážemi po chvíli vystřídalo impozantní pohoží Santa Susana Mountains, jehož vrcholky se táhly do dálky.

Otevřená krajina posetá břidlicí, pískovcem a keři zbarvenými sluncem do kamuflážních odstínů zelené, khaki a hnědé se hodně lišila od úzkých šedých newyorských ulic, kde Jessica vyrůstala.

V nejstarších vzpomínkách na dětství se Jessica dokázala vrátit jen do doby, kdy s otcem bydlela v různých stísněných bytech v hlučných chudých čtvrtích Queensu, dokud Tony nakonec nenašetřil dost peněz na to, aby si koupili dům v Blissville.

Otec zemřel před dvěma lety. Jessice zůstala matka, kterou si nepamatovala, a otec, na kterého nikdy nezapomněla. Nemohla zavolat nikomu, kdo by jí řekl, že ten záznam v databázi pohřešovaných osob je jenom nějaký vtip nebo hloupá chyba. Kousala se do rtu, dokud neucítila krev, sešlápla plyn a zamířila do Města andělů.

* * *

Čtvrť Eagle Rock ležela v San Rafael Hills, vklíněná mezi Glendale na západě a Pasadenu na východě. Jméno získala podle obrovského skalního převisu, který v určitou denní dobu vrhal stín podobný orlu s rozpjatými křídly.

Jessica si vzpomněla na článek v online vydání *LA Weekly*, který to místo označil jako „nejžhavější čtvrť“ v Americe, což znamenalo, že se sem stěhovali mladí lidé s dobrým vzděláním a slibnými kariérními vyhlídkami, cena nemovitostí vystřelila do závratných výšin a na hlavních třídách Colorada a Eagle Rocku vyrůstaly trendy bary a restaurace.

Alicia Lavelleová byla naposledy spatřena na York Boulevard, jedné z hlavních ulic v Eagle Rocku.

Jessica odbočila z Glendale Freeway přímo na York Boulevard, kde se hned po obou stranách objevily pastelové bungalovy a domy v koloniálním stylu. Pokračovala, dokud nedojela na křižovatku. Nalevo bylo vidět několik restaurací, napravo

presbyteriánský kostel a přímo před ní se nacházela benzínka ARCO. Jessica nepotřebovala jídlo, spásu ani benzín, a tak přešla křižovátku a projela kolem non-stop lékárny a kavárny Starbucks, dokud nespátřila malý motel přímo u silnice.

Gentrifikace, která zachvátila zbytek Eagle Rocku, do motelu Blue Moon Inn zjevně ještě nedorazila. Podnik tvořila omšelá jednopatrová budova, jejíž barva připomínala staré kosti. Na ploché střeše se tyčil modrý neonový nápis. Za recepcí se táhla řada deseti pokojů. Vjezd strážila blikající červenomodrá neonová cedule, která lákala na volné pokoje za nízkou cenu. Nízkou cenou mysleli majitelé pětadvacet dolarů za noc, což Jessice nijak nevadilo. Potřebovala akorát něco měkkého pod hlavu a ostřejšího k pití.

Když přišla na recepci, našla tam jenom opuštěný pult z lakovaného dřeva, který zabíral většinu východní zdi. Na malém otřískaném stolku vedle vchodu trůnil starý kávovar značky Mr. Coffee a vedle úhledně srovnané hromádky barevných prospektů se povalovalo několik papírových kelímků. Pod velkým oknem stál konferenční stolek se skleněnou deskou a po obou stranách ho lemovaly dvě menší ratanové pohovky. Takový ten typ, který pokaždé hlasitě zavrže nehledě na to, na jak tlustý polštář si sedáte.

Dveře za pultem se otevřely a Jessica zaslechla, jak se někde z kanceláře za nimi slabě line stará vypalovačka od Stounů. Ve dveřích se objevilo velké panděro. Chlápek, kterému patřilo, měl bílý plnovous a chundelaté vlasy stejné barvy. Působil dojemem, že tu písničku ještě pamatuje na vrcholu hitparády. Zeširoka se usmál, jako kdyby byl překvapený, že tu na něj čeká host.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Chtěla bych jeden pokoj na týden,“ odpověděla Jessica. „Možná déle.“

Podala chlápkovi řidičský průkaz a kreditku. Recepční mrknul na řidičák a zastrčil kartu do terminálu, který v kontrastu

s okolím působil až nepatřičně moderně. Ukazovákem natukal údaje do číselníku připojenému k masivnímu monitoru. Následně se natáhl do jedné z deseti přihrádek, které měl za sebou, a vylovil klíč s plastovým štítkem. Zlatou barvou, která už se začala odlupovat, na něm bylo vyraženo číslo pět.

„Jinak já jsem Jeff Hopper, ale lidi mi říkaj Hopper nebo taky Hopp,“ poznamenal. „Nikdo mi ale neříká Jeff. Kdybyste cokoliv potřebovala, zavolejte sem na recepci. Číslo máte na telefonu v pokoji.“

„Jasně, dík.“

Hopper ukázal na letáky na stolečku. „Jestli hledáte dobrou místní restauraci nebo tip na výlet nebo nějaký jiný informace pro turisty, tak se podívejte támhle. Taky vám můžu dát nějaký vlastní tipy, kdybyste chtěla.“

„Díky, ale jsem tady pracovně,“ odmítla Jessica.

Hopper se usmál a pokrčil rameny.

Jessica si ho prohlédla pozorněji. Bylo mu něco přes šedesát. Pokud se do Eagle Rocku nepřistěhoval nedávno, tak si určitě bude na ten případ pamatovat. Možná že znal i Alicii Lavelleovou a její matku. Každopádně si vzpomene, co se kde tenkrát šušovalo.

Za posledních pár let poznala dost majitelů hotelů a motelů, takže věděla, že místní drby přímo hltají. Pokud už něco nevěděli, pak to za vědění ani nestálo.

„Pracuju jako soukromý detektiv,“ pronesla Jessica. „Snažím se zjistit něco o Alicii Lavelleové.“

Hopper nadzdvihl obočí. „Páni, tohle jméno jsem už dlouho neslyšel. Proč zrovna teď?“

„Blíží se výročí.“

Majitel se podrbal ve vousech. „To ale snad není žádný významný výročí, ne? Přece to nemůže bejt už pětadvacet let?“

„Ale může. Navíc když se někdo stále pohřešuje, tak je každé výročí významné.“

Hopper se zamračil. „To máte asi pravdu. Jestli jste ale soukromej detektiv, tak to vás musel někdo najmout.“

Jessica se upjatě usmála. „Řekněme, že zastupuju jistou osobu, která má na případu zájem.“

Hopper se zatvářil zklamaně, ale nic neříkal.

„Bydlíte tu dlouho?“ zeptala se Jessica.

„Celej život. Od dětství jsem odsud nevytáhl paty.“

„Znal jste Lavelleovy?“

„S tou malou jsem se neznal, ale obě jsem tu v okolí vídával.“

„A co matku? Tu jste znal?“

„Většina místních znala Eleanor, když ještě pracovala u Ace Freemana v baru. Na tu člověk jen tak nezapomněl.“

„Jak to myslíte?“

„No, byla fakt pěkná. Proto ji taky Ace Freeman hnedka zaměstnal. Ale to nebylo všechno. U chlapa byste řekla, že má charisma. Takový to osobní kouzlo, který musí mít člověk vrozený, víte, co myslím?“

Jessica přikývla, ale Hopper se díval přes její rameno kamsi do místa vzdáleného třicet let. „Kde je Eleanor teď?“ zeptala se.

Hopper se vzpamatoval a jeho bílé obočí se spojilo v překvapený výraz. „Eleanor je mrtvá.“

Jessica zamrkala. „Ovšemže.“

Mezi oběma na pár vteřin zavládlo rozpačité ticho.

Nakonec Jessica řekla: „Mám ještě jednu otázku.“

„Sem s ní.“

„Kde bych našla ten bar?“

* * *

V baru panovalo konejšivé přitímí. Hlavním zdrojem světla byla tlumená lampa visící nízko nad kulečníkem v zadní části místnosti a pár neonových reklam na místní piva.

U zdí po obou stranách baru ve tvaru písmene U se tísnily čtyři boxy. Ani ne polovina z nich byla obsazená. U jednoho stolu popíjel pár pivo a přikusovali k tomu hranolky a kuřecí křídla. Postarší muž měl před sebou vyložené karty. U dalšího stolu seděli dělníci, kterým právě skončila šichta, soudě podle křiklavě žlutých bezpečnostních vest a špinavých bot.

Bar nevypadal, podobně jako Blue Moon Inn, že by se tu scházeli mladí hipsteři. Byl to zaplivaný pajzl, který udržovali při životě štamgasti, co bydleli a pracovali v okolí a pili tu odjakživa.

U kratší, zahnuté části pultu stály tři barové stoličky. Hnědý koženkový sedák té prostřední byl prořízlý a lezl z něj nikotinově nažloutlý molitan; připomínalo to čerstvě vytlačený nežit. Jessica vylezla na stoličku po pravé straně a pohlédla směrem k malé televizi přimontované nad barem. Běžely tam zprávy, ale zvuk byl vypnutý.

Jakási zmalovaná reportérka s načesanými blond vlasy právě mluvila do kamery a za zády jí slabě blikala cedule motelu. V dolní části obrazovky běžel text: „Nejnovější zprávy: Pátrání po vrahovi Amy Ongové.“ Jessice došlo, že v té nevábně vyhlížející budově se nejspíš našlo její tělo.

Blondýnu vystřídal pohledný černocho, který mluvil ke skupině reportérů. Bylo mu něco kolem padesáti, ale na svůj věk vypadal dobře. Na tváři mu rašilo několikadenní strniště, měl černé, krátce přistřížené vlasy s prošedivělými skráněmi a postava dávala tušit každodenní cvičení. Tmavě šedé oblekové kalhoty a rozhalená černá košile vypadaly zároveň vkusně i draze. Vyhrnuté rukávy odhalovaly vypracované paže. Na zápěstí měl masivní zlaté hodinky. U pasu měl zavěšený veliký zlatý policejní odznak. Titulek oznamoval, že se jedná o detektiva losangeleské policie Jasona Pryce. Jessice to jméno nic neříkalo, ale jeho tvář jí byla povědomá. Jednou ji už viděla, těsně před tím, než nadobro opustila New York. V ten den, na který se snažila poslední dva roky zapomenout.

Nikdy předtím nebyla na pohřbu. Žádného z mrtvých neznala tak dobře, aby se s tím obtěžovala. Dokud nepřišel předčasně na pravdu Boží Tony. I tak by se nejspíš vymluvila a poslala by raději kondolenci se vkusným citátem. Pohřby prostě nebyly pro ni. Když je nebožtíkem vlastní otec, je ovšem sakra těžké se z toho vykroutit.

V ten den si připadala jako herečka obsazená do hlavní role, na kterou nedělala konkurz a o kterou ani nestála. Všechny pohledy se upíraly na ni a očekávaly výkon. Jessica se ale do téhle role nedokázala vcítit a neznala text.

V kostele bylo navzdory špatnému počasí překvapivě plno a v lavicích se tísnila spousta lidí, které Jessica viděla poprvé v životě. Na to, že byl Tony samotář, se sešlo poměrně dost lidí.

Samolibé páry se držely za ruce, na kterých se jim leskly nové platinové prstýnky s diamanty a třpytily se ve světle vitrážových oken. Čerstvé maminky houपालy na kolenech děti, kterým do pusy narvaly dudlíky, aby náhodou své rodiče neztrapňovaly před tváří Boží. Tony si vydělával docela slušné peníze focením svateb a rodinných portrétů a Jessica si říkala, že těm, co se mu dostavili na pohřeb, se jeho fotky musely opravdu líbit.

V zadní části kostela seděl osamocенý muž. Na sobě měl dobře padnoucí modrý oblek, sněhobílou košili a stříbrnou vázanku. Na ramenech se třpytily kapky deště jako malé křišťály. Tváře měl vlhké, ale těžko říct, zda za to mohl déšť, nebo slzy. Byl pryč dřív, než se všichni odebrali na smuteční slavnost. Teď, když Jessica vzpomínala na truchlící v kostele, došlo jí, kdo byl ten muž v modrém obleku.

Byl to detektiv Jason Pryce.

PRYCE

Jason Pryce odešel ze své kanceláře v hollywoodské stanici los-angeleské policie až kolem desáté večer a uběhlo dalších dvacet minut, než odemykal dveře od svého bytu ve čtvrti Los Feliz. Svaly ho bolely vyčerpáním, ale mozek mu pracoval na plné obrátky.

Zul si boty, potichu přešel po naleštěných parketách a nakoukl do ložnice. Jeho žena Angie už spala. Opatrně zavřel dveře do ložnice a lehce zaklepal na protější dveře. Byly pootevřené a škvírou unikalo z pokoje tlumené světlo. Když nikdo neodpovídal, Pryce strčil hlavu do dveří. Jeho dcera vzhledla a usmála se.

Dionne seděla na posteli v tureckém sedu s laptopem na klíně a obrovská rudá sluchátka jí překrývala černé kudrny. Dostala je minulý měsíc k šestnáctinám a od té doby je téměř nesundávala. Když Dionne odložila sluchátka, pokojem se linul tlumený zpěv Justina Biebera.

„Ahoj, tati,“ pozdravila ho. „Viděla jsem tě v televizi.“

„Vážně?“ Pryce odklidil z cesty několik plyšáků a posadil se na okraj postele. „A jakej jsem byl?“ Pryce nesnášel rozhovory s novináři a snažil se jim vyhýbat, kdykoliv jen to bylo možné. Jenomže jeho šéfová, poručice Sarah Graylingová, měla zrovna dovolenou. Oslavovala výročí v San Luis Obispo, což bylo víc než tři hodiny jízdy z Los Angeles, takže reportérům musel obvyklé fráze tentokrát poskytnout Pryce.

„Nebylo to špatný,“ dobírala si ho Dionne. „Rozhodně se zlepšuje.“

Její úsměv okamžitě vystřídal zachmuřený výraz. Pohlédla na Pryce a vážnou tvář jí ozařovaly růžové žárovničky natažené na pelesti postele. „Chytíš ho, že jo? Toho chlapa, co tý holce ublížil.“

„To si piš, zlatíčko.“ Pryce jí prohrábnul vlasy a Dionne udělala kyselý obličej. Pak prohlásil: „Ještě deset minut Facebooku a tý příšerný hudby, a pak půjdeš spát, jasný?“

„Ale já nejsem na Facebooku,“ protestovala Dionne. „Dodávám recenze do příštího čísla. Zítra máme uzávěrku.“ Ukázala na hromadu brožovaných knih na stole.

Dionne psala pro školní časopis, kde měla na starosti čtenářskou rubriku, a snila o tom, že po střední půjde studovat žurnalistiku na Berkeley. Při pomýšlení na to, že už za pár let bude jeho dcerunka pryč z domu a studovat někde poblíž San Franciska – nebo vlastně kdekoliv jinde – se mu sevřel žaludek, jako když se utáhne šroub. Už poněkolikáté v myšlenkách zabloudil k rodičům Amy Ongové a napadlo ho, čím si asi teď musí procházet.

Ongovi se o smrti své dcery dozvěděli od místní policie v Ohiu, kde bydleli. Pryce pak mluvil s panem Ongem po telefonu a ujistil zdrceného otce, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby vraha předal spravedlnosti. A rozhodně hodlal ten slib splnit.

„A jak zní rozsudek?“ zeptal se Dionne. „Stojí něco z toho za přečtení?“